

CZILLI ARANKA

A negyvenedik ló

Évről évre gyarapodnak lovaim.
Egyenként jönnek hozzám.
Van, amit csikóként kaptam,
s együtt tanultunk járni –
Van, amit kipányváltak,
hogy el ne bóklásszon,
és sok lovam van, amit betörtek.
Néhány önként állt be
szabálykövetőnek.
És voltak a szelídek, akik bedőltek
a bűvös szemű suttógóknak,
és fejüket odahajtották a kantárba.

Aztán jött a negyvenedik.
Megvetette lábát, és képébe nyerített
a harminckilencnek.
Hátraszegte nyakát, és átugrott
az összeeszkabált karámon.
Csak bámulták bambán a többiek,
akik hitték, hogy kerítések között
lakik az élet.

A negyvenedik lovamat nagyon szerettem.
Hátára simultam, úgy vágattunk át
az összes lehetetlen szabály
tehetetlen korlátai fölött.
És enyém lett összes csodája a
karámon túli létnek.
A negyvenedik lovam hátán
magamhoz végre hazaértem.

Négy kiló rettegés

Itt lakik bennem.
Köréje nőttem,
fölé tornyosultam
izomban, csontokban,
mégis az maradtam,
aki voltam:

négykilónyi dac
és reménytelen küzdelem
a világgal és magammal.
Nem tudom lemosni
azt a mázat magamról –
nem hívott senki,
mégis itt maradtam.

Itt lakik bennem.
Nem enged szeretnem
senkit. Ő még emlékszik:
amit megszerettem,
mindent kettétörtem.

Ölbe kellene vennem.
Fel kell őt nevelnem.
Tejfogait, ha kihullnak,
párnám alá rejtem,
s minden kihullt fogát
ölelésben fizetem.
De félek, ha kinőnek az új fogai,
mindent szétrág bennem.

Amikor megölelsz, tudnod kell,
hogy itt lakik bennem.
Összetör téged is,
mert tudja, hogy szeretlek.
Véresre kaparja bennem
a békét, amire benned leltem.
Hogyan vigyázzak rád,
amíg itt vergődik
csontjaimban szeretetlen?

Segíts nekem
magam elvetélnem?
úgy akarok megszületni,
hogy ne kelljen félnem!